

Lesninger 3. søndag i det alminnelige kirkeår (år C)

1. lesning Neh 8,1b–4a.5–6.8–10

De leste opp av lovboken, og folket skjønnte det som ble lest

I de dager hentet Esra, den skriftlærde, boken med Moseloven, som Herren hadde gitt Israel. Den første dagen i den syvende måned la presten Esra frem loven for menigheten, for menn og kvinner og alle som kunne forstå det de hørte. Han stod på plassen foran Vannporten fra tidlig om morgenen til midt på dagen og leste opp av loven for mennene og kvinnene og alle som kunne forstå det. Og hele folket lyttet oppmerksomt til det som stod i lovboken.

Esra, den skriftlærde, stod på en forhøyning av tre som de hadde laget til det bruk. Esra åpnet bokrullen så hele folket så det; for han stod høyere enn de andre. Med det samme han åpnet den, reiste hele folket seg. Esra lovet Herren, den store Gud, og folket løftet hendene og sa: «Amen, amen.» Så bøyde de kne og kastet seg ned for Herren med ansiktet mot jorden.

De leste opp av Guds lovbok, stykke for stykke, og tolket det som ble lest, så folket skjønnte det. Stattholderen Nehemja, presten Esra, den skriftlærde, og levittene som underviste folket, sa da til folkemengden: «Denne dagen er helliget Herren, deres Gud. Dere skal ikke sørge og gråte!» For hele folket gråt da de hørte det som stod i loven. Så sa Esra til dem: «Gå nå hjem, spis festmat og drikk søt vin! Send også noe av det til dem som ingen dekker bord for. Denne dagen er jo viet til vår Herre. Vær ikke bedrøvet! For gleden i Herren er deres styrke.»

Responsoriesalme Sal 19 (18),8. 9. 10. 15

Omkved: Herre, det du har sagt oss, er ånd og liv.

Herrens lov er fullkommen,
den gir sjelen styrke.
Herrens vitnesbyrd er trofast,
gjør den enfoldige vis.

Herrens befalinger er rette,
de gleder hjertet.
Herrens bud er rent,
gir øynene glans.

Gudsfrykt er ren og hellig,
består til evig tid.
Herrens dommer er sannhet,
rettferdige er de alle,

La mine ord være deg til behag,
mitt hjertes tanke nå frem til ditt åsyn, Herre,
min gjenløser, min klippe!

2. lesning 1 Kor 12,12–30 (kortere form 12,12–14.27)

Dere er Kristi legeme, og hver på sin måte en del av det

Brødre, legemet er ett og har likevel mange lemmer. Og omvendt: om der enn er mange lemmer, utgjør de sammen bare ett eneste legeme. Og slik er det også med Kristus. For vi ble alle døpt i én Ånd, til å være ett legeme, enten vi så er jøder eller hellenere, slaver eller fribårne, som det også er den ene og samme Ånd vi har fått å drikke av. På den annen side består jo

legemet heller ikke av ett eneste lem, men av flere. [Om foten sier: «Fordi jeg ikke er hånd, hører jeg ikke til legemet» – så er den legemsdel like fullt. Og om øret sier: «Siden jeg ikke er øye, hører jeg ikke til legemet» – så er også det en legemsdel like fullt. For hvis hele kroppen skulle være øye, hvordan skulle den så kunne høre? Eller hvis den bare var hørsel, hvordan skulle den så kunne lukte?

Men nå har Gud gitt hvert enkelt lem sin plass på legemet, slik som han har funnet for godt. Om da det hele bare bestod av ett eneste lem, hvor ble det så av legemet? Nei, der er forskjellige lemmer, som til sammen danner det ene legeme. Da kan øye ikke si til hånden: «Jeg har ikke bruk for deg,» eller hodet til føttene: «Jeg trenger dere ikke.»

Tvert imot, det er snarere slik, at de lemmer som synes de svakeste, er de mest nødvendige, og de som synes å være minst å akte, dem gjør vi desto større ære på. Kroppens mindre sømmelige deler, dem kler vi med desto større omhu, mens det som i seg selv er sømmelig nok, ikke trenger til det. Nei, Gud har dannet vårt legeme og sørget for desto større heder til det som i seg selv ikke har noen, for at det ikke skulle oppstå noen uenighet i legemet, men lemmene skulle samvirke, til beste for hverandre. Om ett lem lider, så lider alle lemmene med; og om ett lem æres, så gleder alle lemmene seg med det.]

Men nå er dere Kristi legeme og hver på sin måte en del av det. [Noen har Gud gitt et verv i Kirken: Først apostlene, for det annet profetene, for det tredje lærerne; så kommer de undergjørende evner, derpå gavene til å helbrede, til å yte hjelp, til å styre, til å tale i forskjellige slags tunger. Men alle er da ikke apostler, alle er da ikke profeter, alle er da ikke lærere; vi har da ikke alle fått evne til å virke under, til å helbrede, til å tale i tunger eller til å tolke!]

Halleluja Luk 4,18

Halleluja.

Herren har sendt meg med gledesbud til de fattige, for å forkynne frihet for de fangne.

Halleluja.

Evangelium Luk 1,1–4; 4,14–21

I dag er dette skriftord gått i oppfyllelse

fremstilling av de ting som har hendt blant oss, på grunnlag av beretningene fra dem som fra begynnelsen av var øyenvitner til alt, og som ble Ordets tjenere. Så har da også jeg, høyt ærede Theofilos, bestemt meg for å skrive ned for deg en sammenhengende beretning, etter nøye å ha undersøkt alt fra først av, slik at du kan få en sikrere innsikt i de ting du er blitt undervist om.

På den tid vendte Jesus tilbake til Galilea med Åndens kraft over seg, og ryktet om ham bredte seg overalt i omegnen. Han underviste i synagogene, og fikk lovord av alle.

Så kom han til Nasaret, hvor han var vokst opp. På sabbaten gikk han i synagogen som han pleide. Da han reiste seg for å lese opp, gav de ham profeten Jesajas bok. Han åpnet den og fant det stedet hvor det stod:

«Herrens Ånd er over meg, fordi han har salvet meg. Han har sendt meg med gledesbud til de fattige, for å forkynne frihet for de fangne og for de blinde, at de igjen skal få se; for å gi de undertrykte deres frihet tilbake, og utrope et nådeår på Herrens vegne.»

Så rullet han sammen boken, rakte den til tjeneren og satte seg. Alle i synagogen stirret spent på ham. Han begynte da med å si: «I dag er det skriftordet dere hørte, gått i oppfyllelse.»